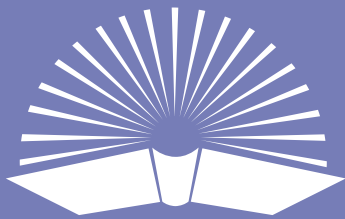

myShliach
מהלקה לדוברי עברית

חברותא

חומר לימוד שבועי

פרשת
בשלח

myshliach.net

בשורה

לקו"ש חלק א' ע' 128 ואילך מתורגם ללה"ק

אכן, שירת משה ובני ישראל – הגברים – לא היתה בשמחה כבשירת מרים וכל הנשים?

אך טעם הדבר, לפי פשוטו, הוא משום שכשמשיגים דבר ללא עמל וללא צער אי אפשר, בשום אופן, לחוש אותה שמחה כמו לגבי דבר שהושקע בו עמל רב ועבר מלחמות קשות "לפום צערא – אגרא"². ככל שגדולה תחלה היגיעה וגדול הצער – גדולה יותר השמחה שלאחר מכן.

כשבני ישראל אמרו שירה על כך שפרעה והמצרים טבעו בים ושהם יצאו מגלות מצרים – לא היו מסוגלים משה רבנו והגברים שבישראל לחוש בשעת מעשה באותה שמחה של מרים ונשי ישראל.

שכן הקשה ביותר שבגלות מצרים והגזירות הגרועות ביותר באו לאחר שנולדה מרים, והגזירה החמורה ביותר היתה: כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו.

– כל הקשיים שהיו לפני כן כשעבדו בני ישראל "בחומר ובלבנים ובכל עבודה בשדה את כל עבודתם

א. לפני עשרים שנה, אחרון של פסח הצר"ת, השמיע כ"ק מו"ח אדמו"ר שיחה¹ בקשר להפטרה של שבת זו.

הוא סיפר אז בשם אב"סבו, ה"צמח צדק", שסבו, אדמו"ר הזקן, הקשה פעם מדוע ההפטרה של שבת שירה היא "ותשר דבורה", שירה של אשה, ולא השירה של דוד, שהיא גם ההפטרה של שביעי של פסח. בפרשת בשלח ישנה שירת הגברים, "אז ישיר משה", גו', וכן ישנה שירת הנשים: "ותקח מרים גו' את התוף בידה, ותצאן כל הנשים גו' בתופים ובמחולות, ותען להם מרים: שירו לה' כי גאה גאה". מדוע, איפוא, ההפטרה היא דוקא שירה של אשה, "ותשר דבורה"?

וכלפי זה סיפר אדמו"ר הזקן סיפור ארוך (נדפס ב"שיחה" האמורה) וסיים שכשבני ישראל יצאו מצרים והלכו בים ביבשה ואמרו שירה – גם הנשים אמרו שירה, אך נוסף לכך "בתופים ובמחולות", בשמחה. לפיכך הפטרת שבת שירה היא – "ותשר דבורה" (הכל היה מן העפר, ספירת המלכות).

ב. לכאורה, בלתי מובן מדוע,

ובכל מדינה, אף בדורנו ובמדינתנו⁴.
 בשעה שנולד ילד יהודי, והרי סדר-
 החיים היהודי הוא שמיד עם הולדת
 הבן מתחילים לחנכו בחינוך של תורה
 ומצוות, מופיע "פרעה מלך מצרים",
 כלומר: הרוח השוררת במדינה, וטוען:
 הרי נולד ילד שבמשך הזמן יתחתן
 ויצטרך להיות המפרנס בבית – יש,
 אם כן, כבר עתה, בילדותו, להשליכו
 ליאור הנותן פרנסה (כל מזונה
 ופרנסתה של מצרים היו תלויים
 ביאור, בנהר הנילוס) בו יטבול ויטבע.

"ובאשר לתורה ומצוות" – עונה
 פרעה – "ישנו "סונדיי" (יום ראשון
 שבשבוע), "ב"סונדיי" נעול הבנק,
 סגורות החנויות וכו'. בערב הקודם לו
 יש לסחוב את הילד לקולנוע ו"לכל
 ...", ואילו בבוקר, מאחר שההורים
 רוצים לישון עד שעה שתיים-עשרה
 בצהריים, לא איכפת להם אם הילד
 יבקר ב"סונדיי סקול", וילמד שם, לא
 רק זמרה וריקוד כי אם גם, לשון-קדש
 וחומש. ההורים יוכלו לישון במנוחה,
 ולהיות שקועים במדה עמוקה בשינה
 רוחנית.

לאחר מכן – בשעה אחת אחר-
 הצהריים ילעיטו את הילד בטלביזיה,
 קולנוע ובייסבול, ב"נהר הנילוס",
 הנותן, לדעתם, פרנסה.

במקום לקשור את הילד, מיד
 בילדותו, עם הקב"ה, הזן את העולם
 כולו בטובו, בחן בחסד וברחמים,
 ובאופן של כבוד ומנוחה,

אשר עבדו בהם בפרך" אינם מגיעים
 בחומרתם לגזירה של השלכת הבן
 הילוד ליאור –

אחר כך באה גם – כפי שחז"ל
 מספרים³ – הגזירה שפרעה יתרחץ
 בדמם של ילדי ישראל.

האם מתנסה בחויית הדברים
 האמורים יותר מן האב. לפיכך
 כשנפטרו מפרעה ומגזירותיו היתה
 שמחת נשי ישראל גדולה בהרבה
 משמחת הגברים.

ג. ככל סיפורי התורה כך גם
 הסיפור של יציאת מצרים, בדבר
 השירה והשמחה "בתופים ובמחולות"
 של מרים ונשי ישראל, משמש הוראה
 לכל הדורות, גם לדורנו.

אף דבר זה רמוז בכתוב: "ותצאן כל
 הנשים אחריה", כל נשי ישראל עד
 סוף כל הדורות הולכות אחרי מרים
 ואומרות: שירו לה' כי גאה גאה, סוס
 ורוכבו רמה בים.

אלקות וקדושה – "גאה גאה",
 בדרגה נעלית שאין למעלה הימנה,
 ודברים שהם היפוכה של קדושה,
 הלוחמים בקדושה, "סוס ורוכבו" –
 "רמה בים", מושלכים למעמקי
 מצולות. לא בדרגה נחותה בלבד, כי
 אם רמה בים, בהשלכה חזקה לים,
 לעומק שאין למטה הימנו.

ד. כבר דובר פעם שגזירת "כל
 הבן הילוד – היאורה תשליכוהו",
 תוכנה ותמציתה, קיימת בכל דור

תורה בת שלשה וחצי אלפי שנה, שניתנה במדבר שממה, בזמן בו לא היה עדיין רדיו, טלפון, ואפילו לא "פייפר" (עתון) לכל בוקר עם אמירת מודה אני.

אז – טוענת היא – היה מקום לחינוך כזה, אבל עתה, כשאנו עומדים ב"מאה העשרים" וזכינו ל"קידמה" ו"התפתחות", אי אפשר להיות "פנטיים".

יתר על כן, פעמים מתלבש "פרעה" באיצטלה של קדושה וטוען: מאחר שברצונך שילדך יתן כסף רב לצדקה בכלל, ובפרט לשיבות, עליך לדאוג שיהיה עשיר, ולכן עליך להשליכו ליאור הפרנסה, לעשותו ככל "ג'וני" ו"מייקל", אשר לא להוי' המה, ואז רשאית את לקוות שיתן כסף לשיבות ותלמודי-תורה.

– למעשה אנו רואים שרק "פרעה" מרוויח מכך, ליהודים אין מזה דבר –

– יש לדעת את האמת שגזירה זו נובעת מאותו פרעה, אלא משום שהוא יודע שאם יבוא ויורה לעבור עבירה לא יצייתו לו מתלבש הוא באיצטלת משי, ואומר שיש לו ישיבה גדולה וזקוק הוא לכסף עבורה, לכן יש להכניס את הילדים ל"פובליק סקול" ול"סונדיי סקול", אז יוכל לבנות ישיבה גדולה למלאכים.

שהרי רק זו (ההתקשרות אל הקב"ה) הדרך היחיד של יהודים לפרנסה.

– שכן אף אם פרנסתם של גויים תלויה בחוקי-נילוס הרי בישראל נאמר: "ואתם הדבקים בהוי' אלקיכם – חיים כולכם היום"⁵, ע"י כך שיהודים דבקים ומתקשרים אל הקב"ה – ע"י כך הם חיים, וע"י זה יש להם גם פרנסה, "מאן דיהיב חיי – יהיב מזוני" לאדם, לאשתו – ולילדיו –

במקום זה לוקחים את הילדים ומשליכים אותם ליאור, המנתק אותם לא רק מחיי רוחניות, כי אם גם מחיים במשמעותם הפשוטה, משום שכאמור הדרך היחידה שישנה ליהודים לחיים ולפרנסה היא ע"י התקשרות אל הקב"ה.

ה. כשם שבגלות שקדמה למתן-תורה, היא גלות מצרים, אין כל הגזירות הקודמות מגיעות בחומרתן לגזירת "כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו", כך גם בגלות הנוכחית, אין כל הגזירות שהיצר הרע גזור על בני אדם מבוגרים, מגיעות בחומרתן לגזירה שהיצר הרע גזור על הילדים הקטנים.

ברם, אין מתרשמים מ"פרעה", אין מתרשמים מ"ידידים", מן השכנה הטוענת: כיצד את לוקחת את ילדך ושולחת אותו לישיבה בה לומדים

(ואין הן מביאות כל תועלת, לפי שהן "רבות" ולא של יחיד, יחידו של עולם) "ועצת הוי' היא (בלשון יחיד) תקום" משום שהקב"ה הוא האדון לא רק בשמים כי אם גם בארץ, במקום בו נמצאים היא ובעלה וילדיה.

בידעה זאת הרי לא זו בלבד שאינה מתרשמת משכנתה, אלא, אדרבה, היא משכנעת את שכנתה שתציל גם היא את ילדיה מידי פרעה, ומגדלים אז רבבות ילדי ישראל שילכו לקראת המשיח במהרה בימינו.

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה התרגום באחריותם בלבד!

כשמבחינים בעוד מועד שעצה זו נובעת מפרעה, מאותו ערום האומר: הבה נתחכמה לו פן ירבה [כ"ק אדמו"ר שליט"א הפסיק כאן ואמר: אבל לאמתו של דבר – כן ירבה וכן יפרוץ], מזה שרוצה שלא ישאר שריד ופליט, ר"ל מיהדות, מנשמות ישראל, וכתוצאה מכך גם מגופות ישראל.

– מחליטים במלוא התוקף היהודי לבטל את הגזרה, חדלים לחפש "תכלית" בגיל חמש שנה, בגיל שבע שנה, בגיל שלש-עשרה שנה, או בגיל שמונה-עשרה, ומתאזרים באמונה ובטחון בה'.

שהרי "רבות מחשבות בלב איש"

בשרח

מתורגם ללה"ק

ביציאת מצרים, בעת קריעת ים סוף, היתה האלוקות בגלוי. הכל ראו את האלוקות בעיני בשר, ויכלו להורות עליה באצבע ולומר: "זה א-לי ואנוהו". ראיה זו היא דרגת הנבואה.

הכל אמנם זכו לראות אלוקות, אך הראשונים היו דוקא הילדים, עליהם נאמר: "וינקהו דבש מסלע ושמן מחלמיש צור". הם זכו שהקדוש ברוך הוא כלכל אותם, ולכן: "הם הכירוהו תחלה". אותם ילדים שנולדו בשנות השעבוד במצרים, בתקופה הקשה ביותר, בה שרר החשך העצום ביותר, והם זכו להיות הראשונים שראו את האלוקות בגלוי, ילדים אלו שלא הכירו עולם אחר מזה של העבדות והשעבוד הנורא, מהם צמח דור הגאולה.

על הגאולה העתידה נאמר: "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות". בבוא הגאולה נזכה לאותם גלויים כמו בעת יציאת מצרים, ועוד יותר מפרו! יוצאי מצרים אמרו: "זה א-לי ואנוהו", ולעתיד לבוא – בכפלים: "הנה אלקינו זה", "זה ה' קוינו לו". גם בגאולה העתידה יהיו הילדים הראשונים. הילדים שנולדו בשנות הגלות המרה, בשיא החשכה, יזכו להיות הראשונים שיראו את אור הגאולה. כידוע, לפנות בקר החשכה מתעצמת, ומתחשק מאוד לישן. על הילדים שנולדו בתקופה האחרונה של הגלות נאמר: "מפי עוללים ויונקים יסדת עז".

כבוד קדשת מורי וְחֲמֵי הַרְבֵּי הַסְּבִיר בְּמֵאמָר (בְּשָׁנַת תרפ"ז – שְׁנַת מֵאָסְרוֹ) אֶת תֵּכֵן עֲנִין שֶׁל "מִפִּי עוֹלָלִים וַיּוֹנְקִים... לְהַשְׁבִּית אוֹיֵב וּמִתְנַקֵּם". הַ"עוֹלָלִים וַיּוֹנְקִים" שְׁלוֹמְדִים תּוֹרָה בְּזִמָּן שֶׁלֹּא מְרַשִּׁים לְלַמַּד תּוֹרָה הֵם אֵלּוֹ שְׁמֵבִיאִים לְהַשְׁבִּתָּהּ הַ"אוֹיֵב".

כְּמוֹ בְּמִצְרַיִם, גַּם כְּעַת בְּתַקּוּפַת סִיּוּם הַגָּלוּת צָרִיךְ לְהִיּוֹת "וַיִּנְקְהוּ דָבֶשׁ מִסֶּלַע וְשֶׁמֶן מִחֶלְמִישׁ צוֹר". דָּבֶשׁ וְשֶׁמֶן הֵם רִמּוֹז לְפָנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה, "רְזִין דְּאוֹרֵיתָא". הַיְלָדִים שְׁלוֹמְדִים תּוֹרָה (הֵן נִגְלָה וְהֵן חֲסִידוֹת) בְּזִמָּן הַגָּלוּת הַקְּשָׁה, תַּחַת עַל הַשְּׁעֵבוּד, וְאִינֶם מִתְּפַעְלִים מִהַתְנַאֲיִם סְבִיבָם, הֵם אֵלּוֹ שְׁיּוֹצְאִים מִמִּצְרַיִם – מֵהֶם תִּצְמַח הַגְּאֻלָּה, הֵם אֵלּוֹ שֶׁ"הַפִּירוּהוּ תַחֲלָה".

בְּשִׁירַת הַיָּם נֹאמַר: "אֲזַי שִׁיר מִשָּׁה". לֹא "אֲזַי שֶׁר" אֶלֶּא "אֲזַי יִשִּׁיר". זֶהוּ רִמּוֹז לְתַחֲבִית הַמַּתִּים מִן הַתּוֹרָה. מִשָּׁה רַבְּנוּ, שֶׁהוּא הַגּוֹאֵל הַרְאִשׁוֹן וְהַגּוֹאֵל הָאַחֲרוֹן, עֲתִיד לְשִׁיר שִׁירָה עִם כָּל יִשְׂרָאֵל בְּזִמָּן הַגְּאֻלָּה. מִשָּׁה יִשִּׁיר וְעִמּוֹ כָּל עַם יִשְׂרָאֵל. אֵךְ מִי הֵם אֵלֶּה שֶׁ"הַפִּירוּהוּ תַחֲלָה"? הַיְלָדִים! הַיְלָדִים שְׁנוֹלְדוּ בְּחֶשְׁכַת הַגָּלוּת, בְּתַקּוּפָה שֶׁל "עֲקֻבְתָּא דְּמִשִּׁיחָא", וְלֹא הִתְּפַעְלוּ מִן הַסְּבִיבָה וּמִן הַקְּשָׁיִים וְלָמְדוּ תּוֹרָה, נִגְלָה וְחֲסִידוֹת. "מִפִּי עוֹלָלִים וַיּוֹנְקִים יִסְדַּת עֵז!"

(מעובד על־פי 'לקוטי שיחות' חלק ב, עמ' 519-520)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה
התרגום באחריותם בלבד!

בפרשת השבוע שלנו מספרת התורה על שתי שירות שקיימו בני ישראל לאחר יציאתם ממצרים וחציית ים סוף - האחת של משה והגברים, והשנייה של הנשים - "ותקח מרים את התוף בידה, ותצאנה כל הנשים בתופים ובמחולות". ובהפטרת השבת קוראים אנו על שירתה של דבורה.

בהתוועדות שערך, הביא הרבי הקודם את שאלת אדמו"ר הזקן, מדוע בהפטרה מסופר דווקא על שירת דבורה (שירת הנשים) ולא על שירת דוד לדוגמא (שירת גברים), והרי בפרשה מסופר גם על שירת משה, הגברים, ולא רק על שירת הנשים? ואדמו"ר הזקן תירץ, שבפרשת השבוע שמחתם ושירתם של הנשים הייתה גדולה מזו של הגברים, וכיוון שכך בהפטרה הובאה דווקא שירת דבורה.

התמיהה:

וכעת נתבונן מעט. הרי כל בני ישראל אנשים נשים וטף יצאו יחד ממצרים ושמחו בנס הגדול שעשה עמם הקב"ה כשהוציאתם משיעבוד לגאולה. מדוע איפה אכן הייתה שמחתם של הנשים גדולה יותר?

הפתרון:

והתשובה היא, שגזירת פרעה הגדולה מכולן הייתה זריקת הבן הילוד ליאור, וגזירה זו כאבה לנשים, לאימהות, הרבה יותר ממה שכאבה לגברים. מאימא הרבה יותר קשה לנתק ילד רך, וכיוון שלפום צערא אגרא, היינו שכפי הכאב כך גם השכר בריפוי - לכן שמחו הנשים הרבה יותר מהגברים. עמידת בני ישראל אז בתוקף שלא להתפעל מגזירת פרעה, נכונה ורלוונטית אף לימינו אנו. גם כיום יש את היאור שמאיים להטביע את התינוקות הרכים של עם ישראל. היאור הזה אמנם לא מימי ואינו הורג את הגוף, אך את הנפש היהודית הטהורה הורס הוא מבפנים גם הורס. כשמתגנבת לה המחשבה שאולי בשנות הצעירות והבחורות מוטב להשקיע בלימודי חול, שיקדמו את הידע בענייני עולם הזה, במקום בלימוד התורה - הרי שזו השלכת הנפש ליאור.

כמו בני ישראל בימי גזירתם שלא חשו לגזירת פרעה, כך אף היום לא נשים לב או נתייחס לרעשי הרקע הכבדים של היצר הרע, ונתמסר כולנו לדבר היחיד שחשוב באמת בשנות הילדות והבחורות - לימוד תורתו של הקדוש ברוך הוא.

שליחות כהלכה

על המיטה שכבה רבקי טומנת את ראשה בחוברת זהה. "מישהי יכולה להסביר לי למה אני צריכה באמצע הבישולים להרים את שניאור שצורח כבר כמה דקות ואף אחד לא מרים אותו?" שאלה אמא בכעס "חשבתי שרחלי מרימה אותך" התגוננה רבקי, "כן באמת? למה שאני ארים אותך? אני באמצע ללמוד!" השיבה רחלי "ואני לא לומדת? מה נראה לך שאני עושה עכשיו?" התקיפה רבקי חזרה. אמא הביטה בשתיים וכבר רצתה למסור להן שיחת מוסר אלא שקול צלצול הפעמון עצר אותה.

"ש - לום" משפחתו של יואב נכנסה פנימה בשמחה. "ברוכים הבאים איזה כיף שבאתם!!" קבלו אותם כולם בשמחה. הילדים כולם עצרו מלימודם והמריבה פסקה בינתיים... הפרידה הייתה מרגשת. שמוליק ויואב לחצו ידיים והבטיחו לשמור על קשר. אבא טפח ליונתן על השכם ואמר: השבוע חל'י שבט יום ההסתלקות של האדמו"ר הריי"ץ. מהאדמו"ר הריי"ץ למדנו מסירות נפש, האדמו"ר הריי"ץ מסר את נפשו ממש למען היהדות. זה בדיוק מה שאתה עשית כאן בפרומוסקה ועוד תמשיך לעשות... אשריך יונתן!" חיבק אותה בחום והוסיף בפנותו לילדים "אנחנו צריכים למסור לפעמים את נפשנו הבהמית, את הרצונות שלנו, ולוותר למען האחר" סיים את דבריו. הילדים השפילו מבטיהם, כן, הם למדו

את מוסר ההשכל. מאוחר יותר פנתה רחלי אל שמוליק ואמרה "שמוליק רוצה שאבחן אותך?" כשראתה את עיניו הזוהרות של אחיה הצטערה שלא הקריבה את ההקרבה הקטנה הזאת קודם.

האם תדעו איזו הלכה מסתתרת?

"באתי לגני אחותי כלה..." פיזמה רבקי לעצמה, "הי, רבקי את יכולה לבחון אותי?" הגיש לה שמוליק חוברת ששלחו להם ב'חידר נט' כמבצע הכנה ל'י שבט, "אתה לא רואה שאני באמצע

לשנן?" גערה בו, הסתובבה לצד השני והמשיכה בשירה "...קפיץ ואזיל..." "שקט שם כבר!" הציץ ראשה של רחלי מחדרה "יש לנו מחר מבחן עיוני על כל פרק א' במאמר באתי לגני, אי אפשר להתרכז כשאת שרה בקולי קולות" וגם יש לי לגמור עוד 6 שורות בע"פ בפרק א', זה מוסיף נקודות לכתה, ואנחנו חייבות לנצח השנה", "נראה לך?" התערבה רבקי "אנחנו בטוח ננצח!! 3 בנות בכתה שלנו כבר כמעט גומרות את פרק א'!", "זה לא פייר רק לגדולות עושים מבצע שווה" התלוננה חיוש "מה לעשות? את עוד קטנה" ענה לה שמוליק "והרבה יותר בוגרת ממך" לא נשארה חייבת רבקי, "שקט כבר!" התחננה רחלי וטרקה את הדלת.

ריח ערב עלה מן המטבח. אמא הכינה ארוחה חגיגית לארוחת ערב. משפחתו של יואב מגיעים להיפרד מהם יחד עם יונתן הדוד, הוא חוזר לארץ סוף סוף לאחר שהצליח להסיר איום כבר מעל ראשה של מדינת ישראל ב"ה! הוא יחזור לכאן בעוד פחות מחודש להמשך המשימה, אבל עכשיו עושה הפסקה קטנה כדי להיפגש עם המשפחה... "בנות, מישהי מוכנה להושיט פה יד?"

קראה אמא מן המטבח "שניאור בוכה בלול, שמישהו ירים אותו". אך לפליאתה אין איש ניגש לשניאור, באנחה נגשה לחדר של הקטנים והרימה את בן השנה וחצי שהיה כבר אדום מבכי. בכעס נכנסה לחדר הבנות לברר מדוע אף אחת לא מגישה עזרה. שם מצאה את רחלי יושבת על יד שולחן הכתיבה, על השולחן מונחת חוברת ורדרדה של באתי לגני והיא סותמת את אוזניה בידיה.

במדור זה תוכלו לנסות לשער מהי ההלכה שמסתתרת בספור נשמח מאד אם תשתפו אותנו במסקנות שלכן.

hebrew@myshliach.com

ההלכה הקודמת:
מי שאין לו מים לנטילת ידיים לסעודה - אם במרחק הליכה או נסיעה של פחות מ-18 דקות ניתן להשיג מים, אסור לאכול ללא נטילת ידיים. ואם נמצא בדרך, ואין ברשותו מים, או שאין ברשותו כלי הראוי לנטילה, ובהמשך דרכו, במרחק הליכה או נסיעה של 72 דקות, יש מים או כלי - עליו להמתין עד שיגיע למקום המים והכלי. ואם צריך לשם כך לנסות מדרכו, או לשוב לאחוריו - דינו כדין הנמצא בביתו, שאם אין מים או כלי במרחק של פחות מ-18 דקות, רשאי לאכול ללא נטילת ידיים.

תודה רבה לשלוחים ששלחו אלינו את התשובה:
יוכבד גולדברג - תאילנד
שניאור רבקי - בנגלור
מושקא בוטמן - קומבודיה
חנה נוגרדי - הונגריה
יהודית ליצמן - קוריאה
מושקא חבבו - בלרוס
שניאור פיקל - ציאנגמאי

נושא / נושא

לא מתבלבלים

לא עזב הרועה צאן מרעייתו

בדפוס התנהגות מעודד של "לא עזב הרועה את צאן מרעייתו" ועד כמה שהרבי ממשיך לחיות ואף יותר ממקודם... היו אפילו התוועדות במהלך השנה שבהן נשמעו מפי הרבי ביטויים חסרי תקדים על אופן המשך הנהגתו של הרבי בדיוק כמו לפני ההסתלקות.

אולם בד בבד, באותה התקופה ממש, ניכרה אצל הרבי גם צורת התנהגות שלכאורה סותרת - במבט חיצוני פשוט - את ההנהגה הקודמת שהזכרנו. ר' יואל מספר על התוועדות בזאל הקטן במהלך שנת האבל, שבה דיבר הרבי בחיות רבה על נצחיותו של הרבי הקודם, ועד כמה שממשיך ללוות את כל אחד מהחסידים. ורגע אחד לאחרי זה, מיד החל הרבי לבכות בכי תמרורים, בכי של געגועים, שהבהיר היטב עד כמה שקשה וכואב מצב שכזה.

היו אלה שתי תנועות לאורך כל הדרך. מצד אחד - בכי נורא ואיום ומרירות עצומה על הסתלקות הרבי. ממש שיא של מרירות ושברון לב שאי אפשר להעלות על הדעת; ומצד שני - דברים תקיפים של ביטחון וודאות שאין זה אלא דמיון והרבי בעצם נמצא איתנו. שתי תנועות אלו לכאורה סותרות זו את זו; אבל אצל הרבי שתי תנועות אלו היו יחד, ולא זו בלבד אלא ששתיהן היו בשיא התוקף, מבלי שאחת מהן תפריע לחברתה: מצד אחד שיא של מרירות ובכיות בלב שבור על כך שהרבי איננו איתנו, ומצד אחד שיא

מעט יותר מעשרים וארבע שנים (!) חלפו מאז אותו יום מר ונמהר של ג' תמוז תשנ"ד. עשרים וארבע שנים של געגועים עזים, של כמיהה תקיפה ואיתנה שאינה יודעת מרגוע, לחזור ולצפות שוב באור פני מלך חיים, בגוף גשמי.

אם נבקש כיום, בשנת תשע"ט, לחזור מעט אחורה אל אותו יום קשה, נקל לתאר רק עד כמה טרפו הקושי והבלבול את החסידים כולם. אף אחד לא התרגל או התכונן למצב שכזה, איש בכלל לא האמין שתקופה כמו זו שאנו חיים וחווים כיום עלולה בכלל להתרחש אי פעם. הקושי היה גדול, עוצמות האמונה להן הזדקקו החסידים באותם ימים היו עצומות, אולם כמו כל שלב ורגע בחיינו,

גם לניסיון הקשה ביותר הזה, הכין אותנו הרבי מראש.

בואו, נחזור לרגע לימים של אחרי יו"ד בשבת ה'תש"י, יום הסתלקותו של הרבי הקודם. לא היה ולא יהיה חסיד ומקושר יותר גדול, כמו הרבי כלפי חותנו הרבי הקודם.

כיצד התייחס הרבי לאירוע שאירע באותם ימים? באותה שנת אבל?

החסידים המבוגרים המסתובבים וחיים בינינו היום, כדוגמת החוזר הרב יואל כהן ועוד מספרים על תופעה מעניינת וצריכה לימוד שראו אצל הרבי. מצד אחד, יכלו החסידים כולם להבחין

ערב יו"ד בשבט

בימים אלה שבהם מתכוננים אנו בשיא המרץ לקראת היום הגדול והקדוש יום הבהיר יו"ד בשבט, כניסת שנת השבעים לנשיאותו של הרבי, נזכור ולא נשכח לצד ההכנות הרבות, שחרף המצב הקשה שבו אנחנו נמצאים בתקופה זהו - למעלה מעשרים וארבע שנה אחרי ג' תמוז, ולמרות שזה מציק לנו וכואב לנו, ואנחנו מסוגלים ועושים ומשתדלים לעשות כמה שיותר בכדי לסיים את התקופה הקשה והמוזרה הזו - הרבי נמצא אתנו ממש ודואג לנו ולא עזב הרועה את צאן מרעיתו.

עם כל מתנה שלנו לרבי שעמה נגיע ליום הבהיר יהיה לרבי עוד נחת רוח ועוד שמחה. וזה בעיקר מה שצריך לעמוד בראש מעינינו, לשמח את הרבי, לגרום לו יותר ויותר נחת רוח ככל שאנחנו יכולים. בטוח וברור במליון אחוז שככל שנתאמץ ונשתדל, ושעל ידי עוד מעשה אחד קטן שנעשה - נגרום לכך שיחזור אלינו הרבי כאן למטה מעשרה טפחים בגוף גשמי ממש.

נתפלל מעומק הלב לרבי ולקדוש ברוך הוא שהתקופה הקשה והמרה הזו כבר תסתיים, ובעזרת השם ביום הבהיר יו"ד בשבט נזכה לראות בעינינו הגשמיות את הרבי כשהוא מקבל מכל אחד מאיתנו באופן אישי את המתנה הפרטית שבחרנו להעניק לו, ורווה ממנה נחת רוח רב. ואין ספק שהנחת מפעולתנו היא עצומה.

של וודאות הכי תקיפה שהרבי אכן נמצא איתנו.

ובזמננו היום...

גם כיום כשמתמודדים אנו עם חושך הגלות, ועם ההעלם וההסתר הגי גדול והכי כבד וקשה שאירוע מאז ומעולם, עלינו להיצמד לדברי הרבי ולהוראותיו והנהגותיו והדוגמאות שהראה לנו, בכדי לצעוד דווקא בדרך הסלולה והנכונה שאותה הוא רוצה.

ופירוש הדברים, זאת יידע כל אחד מאיתנו, שאין התנועות סותרות זו את זו כלל וכלל, ודווקא שניהם יחד משלימות אחת את השנייה: מצד אחד - אסור להתבלבל או לחשוב ולדמיין ששום דבר לא אירוע והכל בסדר, והרי הרבי ממשיך לחיות ואפילו יותר ממקודם... כמובן שחשיבה כזו בלבד רק מבלבלת אותנו מעשיית התפקיד שלנו. צריכים אנו להיות מודעים למצב הקשה ולבכות עליו בכי תמרורים, להרגיש בקושי ולחוש בחיסרון. להתגעגע, לכמוה ולצפות.

אולם בד בבד, ודווקא יחד עם זה ומתוך זה - היינו לא כידיעה נפרדת אלא כידיעה שמשלימה את הידיעה הקודמת, שהרבי ממשיך לחיות עמנו וללוות אותנו. הבכי אינו בכי של פרידה או ניתוק חס ושלום. דווקא התמהיל של שתי התנועות הללו יחד, בדיוק כפי שראינו אצל הרבי, יהיו אלה שסייעו לנו לצלוח את התקופה הזו, ולהקדים כמה שיותר את בוא משיח צדקנו בקרוב.

שאלות לשלח

בפינה זו תוכלו להפנות שאלות לאחיכם השלוחים.

שאלות בענייני השליחות, שאלות בענייני הלימודים שלכם. ואפילו סתם שאלות כי אפשר.

זהו המקום בשבילכם!!

שאלות ותשובות ניתן לשלוח למייל
HEBREW@MYSHLIACH.COM